

A woman with long dark hair, wearing a peach-colored off-the-shoulder dress and a floral crown, stands in a garden. She is looking back over her shoulder. The background is a lush green field with pink flowers and falling petals.

**DVĚ
SLUNCE**

KRISTINA SKULÍNKOVÁ

DVĚ SLUNCE

napsala a ilustrovala
KRISTINA SKULÍNKOVÁ

Někde daleko, někdy dávno... a přece tak blízko...

Věnováno mým úžasným rodičům

Tak krásný výhled do kraje a tak nejistý výhled do budoucna. Kiastia jako častokrát seděla na balkóně před svými komnatami a hleděla do rozsáhlých zahrad, na jejichž konci se daly tušit obrysy města. Ranní slunce stoupalo nad horizont a už nyní pod jeho teplými paprsky vydávaly květy v zahradě opojnou vůni. Tuto denní dobu měla Kiastia nejraději. Zhluboka vdechovala voňavý vzduch a přemýšlela o velké říši, jejíž byla princeznou, na její dlouhou historii a úspěchy, a tyto myšlenky ji naplňovaly úžasem a bázni, ale zároveň rozčarováním ze současného stavu věcí. Ze zamyšlení ji vytrhl příchod palácového posla:

„Vaše výsosti, král svolává výjimečné shromáždění.“

„Teď hned?“ otočila se Kiastia.

„Ano, je to něco naléhavého.“

„Už jdu.“

Co to bude tentokrát, zase nějaká další politická hra? Nebo snad nová válka? Nebo něco podobně příjemného? Ničemu by se nedivila. A samotnou ji mrzí, že ve svém srdci už pociťuje trochu bezmoc, marnost své existence v kdysi tak slavné dynastii Elónské říše. Zvedla se a pomalu se vydala do poradní síně, splývavé šaty přepásané zlatým páskem zvýrazňovaly její štíhlý pas a vlnité vlasy stažené drahocennou sponou se na jejích ramenou svíjely jako vzácní hadi.

V síni už seděl její otec, král Emoneus, její bratr Amtis, následník trůnu, a starší sestra Omika společně s několika ministry. V jejich tvářích se zračily obavy a znepokojení a nikdo nemluvil.

„Dobré ráno, otče,“ pozdravila Kiastia krále se smutným úsměvem.

„Kiastie, posaď se,“ pokynul jí král.

„Co se děje, otče?“

„Máme zprávy, že se do paláce blíží delegace z Terakie...“ král se odmlčel.

Jeden z ministrů se ujal slova: „Ano, princ Narahari s družinou přichází žádat zpět Anursko...“

„Žádat zpět?“ podivila se Kiastia. „Copak není Anursko součástí naší říše?“

„Ale Kiastie, copak to nevíš?“ obořil se na ni její bratr. „Chci říct – jistě že je součástí naší říše, ale vždy tomu tak nebylo...“ začal vysvětlovat Amtis, ale král ho přerušil.

„Kiastia o tom asi neslyšela. Inu, před deseti lety, to jsi byla ještě malá holčička, postihl Terakii hrozný hladomor. Tehdy nás její vládce, současný král Rituba, požádal o pomoc. Neodmítli jsme, po celý rok jsme dodávali jeho lidu potraviny...“

„A jak s tím souvisí Anursko?“ nechápala dosavadní vysvětlování Kiastia.

„Anursko bylo původně územím Terakie, její nejsevernější provincie, ale král Rituba s námi poté, co jsme jeho lid zachránili

před hladomorem, podepsal smlouvu, která postupuje toto území Elónské říši... na deset let, které uplynuly letos.“

„No dobře, tady se vždycky dozvím všechno jako poslední!“ rozhořčovala se Kiastia.

„To bude asi proto, že se o naši politiku moc nezajímáš, sestřičko,“ popíchnul Kiastii Amtis.

„To bude asi proto, že se poslední dobou za naši politiku dost stydím!“ opáčila podrážděně Kiastia. „No ale budiž. Tak nevím, co se tady ještě řeší - lhůta uplynula, Anursko se vrátí zpátky a je to.“

Všichni mlčeli. Král si povzdechl, princ se ušklíbl a Omika se tvářila jako vždy nijak. Ministři se neodvážili nic říct.

„O co tedy jde, otče?“ zeptala se Kiastia a už se začala bát, co z toho zase bude.

„Dcero, Anursko nemůžeme vrátit. Je pro naši říši velmi významné, je to oblast s mimořádným nerostným bohatstvím a strategicky umístěná, už je prostě naše...“ odkrýval král důvody.

Kiastia nevěřila svým uším. Kroutila hlavou a opáčila: „To snad nemyslíte vážně? Smlouva na deset let je smlouva na deset let! Není to darovací dekret! Otče, prosím, to přece nemůžeme...!“

„Kiastie, vzpamatuj se,“ vložil se do hovoru opět princ Amtis, „v současné nejisté a neklidné době, ohrožení nepřáteli ze všech stran, se nemůžeme vzdát území, které... s naší říší už prakticky srostlo...“

Kiastia rozhořčeně oponovala: „Jediná skutečná hrozba je váš milý úlisný přítel král Largus, ten, od koho se učíte všechny tyhle nekorektní léčky!“

„Ticho!“ zavelel král. „Kiastie, znám tvůj postoj k našemu spojení a ani tvá dnešní reakce mě nepřekvapuje, což ale nemění nic na tom, že se Anurska nevzdáme!“

„A pokud bude chtít Terakie válku?“ nenechala se odbýt Kiastia.

Amtis se rozesmál: „Tak ji mají mít! Naší armádě se ta jejich nemůže rovnat!“

Kiastia jen nevěřicně očima plnými hněvu zírala na podlahu.

„Otče, prosím tě, přehodnoť to ještě,“ pokračovala po chvíli smířlivě, „jde o naši čest, jde o odkaz naší slavné říše, nemůžeme se vzdát hlavních zásad panovníků, nemůžeme porušit naše sliby...“

„Kiastie, už jsem rozhodl. Anursko je naše,“ pravil pevně Emoneus.

„Pak po mě nechtěj, abych šla do trůnního sálu a přijala s vámi delegaci z Terakie,“ žádala princezna.

„Musíš tam jít. My všichni tam musíme jít. A jdeme hned teď,“ uzavřel diskuzi král.

Kiastia byla zničená. Jaký má význam, aby byla členem královského rodu? Nikdo ji neposlouchá, sama nic nezmůže, žádnou změnu k lepšímu prosadit nemůže. Jaký to má všechno smysl? Je jen loutka svého otce. A teď se půjde posadit na trůn a

přihlížet tomu, jak slavná Elónská říše odmítá právoplatný požadavek Terakie. Jak absurdní!

Královská rodina a ministři vstoupili do trůnního sálu, král se posadil na svůj trůn, princ na trůn po jeho pravici a princezny po levici. Po chvíli oznámil dvorní uvaděč delegaci:

„Vaše královská milosti, přichází Narahari, princ terácký, s družinou.“

Masivní vyřezávané dveře se otevřely a do trůnního sálu vstoupil vysoký, tmavý princ, ve zbroji ze zlata, z něž přecházely oči. Jako zkušený diplomat se snažil nedat na sobě znát svou zlost a rozrušení. Předstoupil před trůn krále Emonea a zvučným hlasem pravil:

„Králi, přicházím žádat to, co našemu království právoplatně náleží. Chceme zpět naši severní provincii, Anursko, tak jak bylo s vaší říší dohodnuto smlouvou.“

Král se zhluboka nadechl a odpověděl: „Princi, důvod vaší návštěvy je mi znám, leč žádosti vašeho království nemohu vyhovět.“ Snažil se působit sebevědomým dojmem, ale jeho vnitřní obavy byly cítit ve vzduchu.

Princ Narahari už se nesnažil skrývat svůj hněv: „Dohoda zpečetěná smlouvou vám nic neříká, králi?“

Kiastia se samým studem snažila ztratit ve svém trůnu, ale mocná princova přítomnost přitáhla její oči. Takhle má vypadat skutečný panovník, pomyslela si. Muž přímý, silný a odhodlaný, ne slaboch hrající politické hry.

Král Emoneus dále rozvíjel svou připravenou strategii:

„Nejsem si jist, zda je smlouva platná... Navíc toto území se již stalo nedílnou součástí naší říše.“

Princ Narahari oponoval: „Ne králi, je to naše území, které vám bylo jen dočasně propůjčeno! A jak se opovažujete zpochybňovat platnost uzavřené smlouvy?“ hřímal.

„Jak jsem řekl, my se z Anurska nestáhneme,“ trval na svém král Emoneus.

„Pak my si ho vezmeme zpátky sami, králi,“ rozhodně odpověděl princ.

Chvíli bylo ticho, jedno z těch tich, ze kterého by chtěl každý utéct.

Po chvíli ticho přerušil král: „To by jistě nebylo moudré...“ poposedl si na svém trůnu. Pak se nadechl a jakoby nic pravil: „Jste naším hostem, princi. Dnes večer pořádáme malou slavnost, přijede i král Largus, jste srdečně zván.“

„Nemám co slavit, králi. Ledaže byste své stanovisko změnil. Zítřa po svítání odjíždíme.“

Král Emoneus mlčky přikývl. Princ Narahari se otočil a se svou družinou odkráčel ze sálu. Kiastia se ihned navzdory etiketě také zvedla a beze slova kvapně odešla, s pocitem hrozného studu a hněvu.

Narahari byl vzteky bez sebe. Královi služebníci ho odvedli ubytovat do komnat pro vzácné hosty, ale on by nejraději odjel

ihned. Naděje, že by si své rozhodnutí král Emoneus do rána rozmyslel, je pramalá. Ale co naplat, jednu noc v domě nepřítelů bude muset strávit - i kdyby odjeli ihned, do večera by nestihli překročit hranice. Nemohl pochopit, jak se může vladař odvrátit od svého slibu, navíc stvrzeného smlouvou. Tak je skutečně pravda, co se povídá – že všechny severní říše teď razí jinou politiku? Agresivní, takzvaně moderní? Narahari by spíš řekl, že se všichni zbláznili. Jak se dá takto dlouhodobě vládnout?

Napětí se toho dne dalo v paláci krájet. Jako naschvál se den vlekl opravdu dlouho. Král byl viditelně nervózní, i když to na sobě nechtěl nechat znát. Věnoval se královským povinnostem, podepisoval listiny, naslouchal rádcům, ale jen na půl. Podvědomě se těšil, až přijede král Largus, který ho jistě podpoří a vysvětlí mu, že jeho rozhodnutí bylo s ohledem na širokou politickou situaci správné. Mnozí nemohou Largusovi přijít na jméno. Ano, samozřejmě například Kiasia, která si ho má vzít za manžela a zpečetit tak spojení mezi Elónskou říší a Mitarským královstvím. Ale kromě ní, která má poslední dobou výhrady takřka ke všemu, se ke králi Largusovi staví skepticky i mnozí z rádců. Je pravda, že Emoneus z něj má taky trochu strach. Spojenec to je, to ano. Ale je to velmi agresivní dobyvatel a před takovým je třeba se mít vždy na pozoru. Inu, právě proto je nutné uzavřít mezi oběma státy silné spojení...

Amtis se cítil dobře. Neustále. Měl pocit, že mu svět leží u nohou a že je všechno v pořádku. Jakožto korunní princ před sebou viděl skvělou budoucnost v čele největší říše široko daleko, ve spojení s králem Largusem, kterého pokládal za svého přítele, nebo spíš staršího bratra. Líbila se mu Largusova odvaha, neochvějná víra v sebe sama, jeho dravost a nesmlouvavost. Cítil, že to jsou vlastnosti, kterým patří budoucnost, a sám se je snažil kultivovat. To, že se mu to úplně nedaří, princ neviděl. Jeho povaha je totiž úplně jiná – je to vlastně dobrák, hodný hoch. Ale těm tato doba zdá se nepřeje...

„Kiastie, pojd' do zahrady, zahrajeme si,“ vstoupila Omika do Kiastiiny komnaty. Ta opět seděla na balkóně a dívala se zamračeně do dále.

„No, tak dobře, teď hned?“ Kiastia se jakoby probudila ze zasnění a otočila se na sestru.

„Inu proč ne, stejně pro nás brzy přijdou, abychom šly přivítat krále Larguse.“

No to se máme na co těšit, pomyslela si Kiastia, dnes je opravdu povedený den! Za chvíli budu srdečně vítat krále Larguse a večer se budu hrozně dobře bavit na slavnosti, kde mi bude nonšalantně vyprávět o svých dobrodružných výpravách a dobytých územích.

Nejsem na něho zasedlá, vůbec ne, jenom ho nesnáším. Ale proč mě to vlastně štve, vždyť si ho mám jenom vzít...

„Tak jdeš se mnou?“ Omika si všimla, že Kiasia není zrovna v dobré náladě a že není ani úplně duchem přítomná.

„Ale samozřejmě, sestřičko, díky, myslím, že naše hraní bude dnes to nejpříjemnější, co mě čeká,“ usmála se Kiasia.

„No tak, to tě tak moc štve ta ranní událost s Anurskem?“ rozverně se zeptala Omika.

Kiasia se na ni bez výrazu podívala. Omika nikdy nic nebere vážně. Žije pohodlný bezstarostný život princezny, dobře si vědoma toho, že její jediná role je sedět a usmívat se a taky se nechat provdat za toho, kdo se bude zrovna politicky hodit. A nic si z toho nedělá. Žije ze dne na den a netrápí se zbytečnými myšlenkami. Tak se to asi musí dělat, pomyslela si Kiasia. Ale věděla, že ač by to asi bylo jednodušší, ona toho prostě není schopna...

„Víš, Omiko,“ začala vážně Kiasia, vzala si svojí malou harfu a šla se sestrou ke dveřím, „mně nepříjde, že by se ta událost týkala dnešního rána. Týká se včerejška stejně tak jako zítřka, jestli víš, co tím myslím.“

„Ne tak úplně,“ zazubila se Omika.

„No,“ usmála se Kiasia, „myslím tím to, že to poukazuje na určité směřování naší vlády, které se mi nezdá úplně správné... vlastně se mi nezdá vůbec správné!“

„Sestřičko, sestřičko, proč se trápíš věcmi, do kterých ti vůbec nic není?“ divila se bezelstně Omika.

A jsme u toho, pomyslela si Kiasia a už dál nic neřekla. Má Omiku ráda. Aspoň si na nic nehraje. Její drahá sestra Omika, neustále obklopena švitořícími, klevetícími a hihňajícími se dvorními dámami. Kiasii z jejich společnosti vždycky třeští hlava. Ona je raději o samotě, nebo jen ve společnosti své mlčenlivé služebnice.

Omika vzala Kiasii za ruku a společně šly směrem do zahrad. Výškou ji Omika převyšovala, však jí také zlí jazykové přezdívali princezna Kobyla. To ale nebylo jen kvůli výšce, zřejmě se na tom podílela i Omičina tvář, která byla poměrně hrubá a protažená, lemována rovnými světlejšími vlasy. Kiasia byla oproti ní na první pohled nenápadná, ale na pohled druhý vyčnívala svou ladnou krásou, jemnými rysy, pronikavýma tmavýma očima. Jejich společné hraní v zahradě mezi nimi udržovalo vřelý sesterský vztah, který by jinak měl jen pramálo společného. Dorazily do altánku uprostřed zahrady, posadily se na lavičku a začaly hrát - Omika spustila na flétnu, jejíž medově hebký zvuk krásně ladil s hrou na harfu a zpěvem Kiasie. Chvíli hrály známé písně, chvíli vymýšlely nové melodie a Kiasia jen pobrukovala beze slov. Toto hudební posezení se sestrou Kiasii přišlo jako jediná smysluplná činnost v palácovém životě, a obzvláště dnes pro ni bylo potřebnou útechou. Zavřela oči a nechala se unášet hudbou bez času, uprostřed vonících květů, pod stromy plnými tančícího listí, zahalena teplým vánkem. Slunce se snažilo prodrat skrze husté listoví, snad by se také rádo zapojilo do skromné symfonie, stejně jako zvědaví ptáci, kteří se občas opovážili svým

zpěvem přehlušit zvuky flétny a harfy, jako by v nich cítili konkurenci. Chvilé bezstarostného štěstí, plynutí, kdy je možné všechny pochybnosti přehlušit zvukem srdce, které zpívá a drnká...

„Vaše Výsosti!“ ozvalo se najednou, princezny otevřely oči a uviděly spěchající služebné. „Král vás žádá, abyste se dostavily do trůnního sálu, přijíždí král Largus.“

Tak jsme zase tady, ušklíbla se Kiastia, když znovu usedala na svůj trůn, tentokrát v očekávání toho nejhoršího panovníka v dějinách lidstva, jak sama pro sebe pojmenovala krále Larguse. Zanedlouho už Largus sebevědomě kráčet trůnním sálem, jeho pronikavé tmavé oči blýskaly pod divokým účesem a na rtech hrál samolibý a jakoby vždy lehce pohrdavý úsměv.

„Vítejte, králi!“ Emoneus vstal ze svého trůnu a s rukama rozpraženýma vyšel Largusovi vstříc. Všichni ostatní také povstali.

„Děkuji za přivítání, králi,“ usmál se ležérně Largus, „a také za pozvání, vždy se u vás cítím jako doma,“ dodal a otočil se k Amtisovi.

„Vítej, Largusi!“ pozdravil ho princ a objali se.

„Rád tě vidím,“ odpověděl Largus, „připadáš mi návštěvu od návštěvy větší!“ smál se. Sice si to nemyslel, ale Amtis to moc rád slyšel a to Largus věděl.

Potom se poklonil před princeznou Omikou. „Princezno, rád vás opět vidím.“

„Já vás také, králi,“ poklonila se Omika a asi to tak opravdu cítila, viděla totiž ráda každého.

Largus stanul před Kiastí a významně se poklonil. „Princezno, jak rád vás opět vidím...“ A vyloudil ten nejupřímnější oduševnělý úsměv, jakého byl schopen, který i tak vypadal jako pokřivený list.

„Vítejte, králi,“ odpověděla s poklonou neutrálně Kiastia a o úsměv se ani nepokoušela, obávala se, že by dopadl stejně jako ten jeho.

Slova se ujal Emoneus: „Jste jistě unaven dlouhou cestou, králi, dobře si odpočiňte, večer začíná malá slavnost na vaši počest.“

„Ach to je milé,“ poděkoval Largus.

„Je zde přítomno i několik diplomatických poslů ze sousedních zemí a dnes ráno přijel princ Narahari, tak se snad také slavnosti zúčastní.“

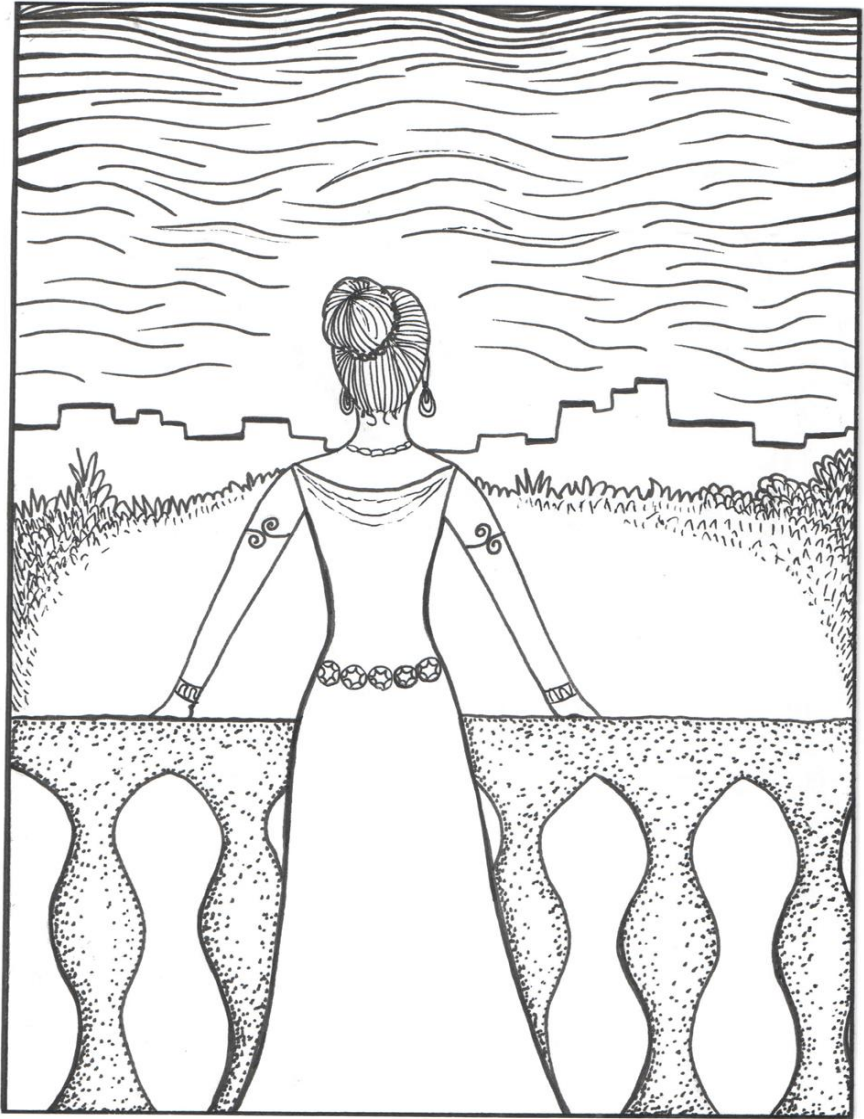
„...ale jděte!“ podivil se Largus. „Princ z opičího království je u vás na dvoře? Čemu vděčíte za tu čest?“ zasmál se posměšně.

Emoneus trochu rozpačitě odpověděl: „Inu, je tu kvůli Anursku, však víte, králi...“

„Ach tak,“ posměšně se ušklíbl Largus, „tak to chudák chlapec vážil cestu zbytečně, že?“

„Tak tak...“ přitakal Emoneus.

No báječně, v duchu si říkala Kiastia, tak tenhle „spojenec“, tenhle cizí král toho ví víc, než já! A pomyslela si, že ji asi před slavností začne hrozně bolet hlava...

Bubny duněly, činely zvonily, ve vzduchu soutěžily zvuky fléten a rohů. Celý královský dvůr byl na nohou a to nejen vstojе, ale přímo v tanci, v radostném hovoru, hodování a pití. Bezstarostné dvorní dámy kontrastovaly s vážnými diplomaty, ale i ti po chvílce pití roztáli a na svou vládní misi nejspíš pozapomněli. Largus se tím veselím vznášel jako by byl středobodem celé slavnosti. Zamířil k místu, kde na pohovkách posedávali a polehávali členové královské rodiny a kolem nich se rojilo služebnictvo.

Emoneus ho spatřil již zdáli.

„Králi, pojd'te mezi nás, již jste si odpočal?“ vítal ho srdečně a tentokrát celkem uvolněně, přeci jen už popil pár pohárů vína.

„Ano, králi, já nepotřebuji moc odpočívát, sil mám vždy dost!“ opáčil Largus.

Kiastii napadlo, jestli se taky někdy stane, že by neměl Largus silácké řeči...

Slavnostní sál byl bohatě vyzdoben květinami, mísami s ovocem, tisíci svícemi, všude na stolech byly tácy s jídlem a poháry s pitím. Kdo zatoužil po svěžím vzduchu, mohl zamířit na rozlehlou přilehlou terasu osvětlenou loučemi, kde byly rozesety měkké pohovky a sedačky.

„Potkal jsem se už s vyslancem z Petrie,“ začal vyprávět Largus.

„Ach ano, zítra už odjíždí,“ řekl Emoneus.

„Hm. Má příští cesta patrně povede tam,“ pokračoval Largus, „zvou mě na diplomatické jednání. Nejspíš se mě bojí,“ rozesmál se.

„To snad ne,“ usmál se Emoneus, „ale víte, tyto diplomatické návštěvy jsou tak nějak čím dál častější.“

„A přitom tak zbytečné, nezdá se vám, králi? Jediná diplomacie je silná armáda, tak to vidím já!“

Služebník podal Largusovi pohár vína.

„Co je nového u vás v armádě?“ ptal se dychtivě Amtis.

Kiastia zvedla oči v sloup. S tou bolestí hlavy to dnes nevyšlo, otec pro ni osobně přišel, aby se účastnila slavnosti. Ale jestli to takhle půjde dál, začne ji hlava bolet doopravdy.

„Má armáda je mé tajemství,“ řekl záhadně Largus a pousmál se, „je to moje láska.“ Zasmál se a Amtis s ním.

Omika se stále usmívala a dívala se doprava doleva, pohledem klouzala po místnosti a byla tak sladce a blaženě nezúčastněná, až jí to Kiastia záviděla.

Largus se naklonil ke Kiastii: „Princezno, jak se vám daří? Co nového v paláci?“ Opět ten jeho rádoby milý úsměv...

„Děkuji za optání, králi,“ opáčila Kiastia a podívala se mu do očí pohledem neskrývajícím zlost. Nejraději by řekla: víte, králi, v paláci se všichni zbláznili, ale jinak je vše v pořádku. Místo toho ale suše odpověděla: „Pokud je v paláci něco nového, já budu ta poslední, která se to dozví.“

„Pozval jsem vašeho otce na oslavy dvouletého výročí vzniku mého království, přijedete také?“

„Pokud mi to bude nařízeno...“

Emoneus byl trochu nervózní. Ví, že Largus je dost prchlivý a snaží se s ním mít dobré vztahy - jak osobní, tak diplomatické. Ale Kiasia, ach ta Kiasia, copak si neuvědomuje, že by se měla ke králi Largusovi chovat trochu vlídněji? Bude si s ní asi muset promluvit...

„No,“ Largus se nervózně usmál a otočil se opět na Emonea, „a kde je ten opičí princ?“

„Nevím, zkusím pro něho poslat, snad přijde.“

Kiasia si pomyslela: Proč by chodil? Udělal moc dobře, že nepřišel, ušetří si tak mnoho hloupých řečí tohoto velbloudího krále... Ona má těch řečí dost už teď po pár minutách.

Mezitím byl vyslán palácový posel, aby pokud možno přemluvil prince Narahariho k účasti na královské slavnosti. Narahari opravdu neměl dobrou náladu a jak říkal - nemá co slavit. Když k němu ale dorazil palácový posel, řekl si no co, mám se tady v komnatě dívat do stropu...

„Dorazím tam,“ řekl nakonec.

„Omluvte mě,“ zvedla se Kiasia.

„Copak, dceruško, snad už nejdeš spát, ještě přijdeš, že?“ zeptal se jí otec významně otázkou, která byla vlastně rozkazem.

„Ano, otče, přijdu...“ sklopila Kiasia oči a následována svou služebnicí Mako zamířila do svých komnat.

Cestou po chodbách paláce Kiastia neskrývala své rozhořčení a divoce sdělovala Mako své pocity:

„Mako, řekni mi, zbláznila jsem se já nebo všichni ostatní?“

Služebná mlčela.

„Jeden větší pokrytec než druhý, všichni se tváří, jak je všechno v pořádku, a bez mrknutí oka ukradnou to, co jim nepatří! Taková ostuda, no řekni! Pokud Anursko není naše, tak prostě není naše! A Largus podpoří jakékoli bezpráví, pokud z toho bude mít jen drobek!“

Za rohem po chodbě do slavnostní síně přicházel princ Narahari a to, co nyní slyšel rozléhat se po chodbách, ho dost překvapilo. Princezna se služebnou zahnuły a zahlédly prince, jak se blíží jejich směrem.

Když se míjeli, pozdravili se a šli dál.

Po chvíli se Kiastia opět obrátila na svou služebnou.

„No, tak mě slyšel. A co. Možná jsem za to i ráda. Aspoň se nemusím stydět sama za sebe, když už se stydím za celou naši říši...“

Když přišly do komnaty, Kiastia se rozmrzele posadila na postel. „Mako, natři mi prosím šiji chladivým olejem. Půjdeme hned zase zpátky na slavnost a o to dřív se pak pokusím znovu odejít a už se nevracet...“

Narahari si v duchu říkal, že pokud ani královská rodina není jednotná v názoru na uzurpaci jejich severní provincie, možná je ještě šance, že král své rozhodnutí změní. Šance je to možná malá,

ale existuje... Vstoupil do síně, kde se odehrávala slavnost, a nemohl se ubránit pocitu, že by se možná opravdu raději díval do stropu. Na druhou stranu se ale teď může znovu pokusit nadhodit svůj požadavek, tentokrát v neformálnějším prostředí. Služebníci ho dovedli do královského hloučku. Když ho Largus uviděl, musel uznat, že chlapec už to není, že už je možná tak o půl hlavy větší než on sám. Ale co, stále je to jen opičí princ...

„Posadte se, princí,“ vyzval mírně ovíněný Emoneus Narahariho.

Narahari se posadil do křesla jako lev číhající na kořist.

„To je ale překvapení, princí!“ rádoby dobrosrdečně zvolal Largus. „Co vás přivádí do těchto odlehlých končin?“

„Myslím, že to dobře víte,“ odpověděl stručně Narahari.

„Mm, zaslechl jsem,“ opáčil Largus.

„Tak proč ta otázka?“ podíval se mu Narahari do očí.

„Inu, chtěl jsem si být jistý, že to, co jsem slyšel, je pravda,“ odpověděl Largus trochu rozhozeně.

„A co jste tedy slyšel?“ zeptal se na oplátku Narahari.

Larguse to trochu vytočilo - buď jsou na tom jihu úplně tupci, nebo si ze mě ten kluk dělá legraci!

Veselý Emoneus se do výměny vložil: „Ale snad se dnes večer nebudeme bavit o politice.“

„O čem jiném se chcete bavit, králi?“ otočil se na něho Narahari. „Kvůli ničemu jinému jsem nepřijel.“

Emoneus si povzdechl. „Dnes už jsem k tomu asi řekl všechno, princí.“

„Rozumím, pak asi nemá cenu, abych se na této slavnosti déle zdržoval,“ odpověděl s kamenným výrazem Narahari.

„Ale no tak, princí,“ přidal se Amtis, „neodcházejte ještě, povězte nám, co je u vás v království nového...“

Narahari nechápal, k čemu jsou takové otázky. Tyto lidi ze severu asi nikdy nepochopí. Odpověděl: „Nového našťestí není nic.“

Largus se zasmál: „Tak to je moc dobrá zpráva!“

Do síně se vrátila Kiasia a ocitla se uprostřed této absurdní diskuze. Posadila se a se zájmem poslouchala.

„Ano, je to dobré,“ vysvětloval Narahari, „jsme rádi, že je vše při starém, protože království vzkvétá, všeho je dostatek a lidé jsou spokojení.“

„To je úžasné,“ neskrýval své pobavení Largus, „žádná nová dobytá území? Zvětšování armády? Hromady zlata?“

Služebník podával Naraharimu pohár s vínem, ten ho ale odmítl: „Svou mysl chci mít čistou. Ne králi, nedobýváme území, a proto nemáme zbytečné ztráty na životech. Armádu máme velkou dost a zvětšovat ji nepotřebujeme. A zlata máme také dost.“

Toho si ostatně mohl Largus všimnout při pohledu na Narahariho šperky. Ten se na oplátku zeptal Larguse: „Co nového u vás?“ přistoupil na tuhle hloupou severní otázku.

Largus si poposedl a vítězoslavně se usmál: „Za poslední rok jsme princí dobyli tři nová území rozlohou odpovídající zhruba